

i a 77

JazzFlits

11 februari 2008,
6de jaargang, nummer 92

NIEUWSSELECTIE

Tineke Postma (foto: pr Tineke Postma)

SAXOFONISTE TINEKE POSTMA MAAKT DEBUUT IN LONDEN

Saxofoniste Tineke Postma heeft eind januari voor het eerst in Londen opgetreden. Ze stond 23 en 25 januari op het podium van de Pizza Express Jazz Club.

Postma wordt in Groot Brittannië als een 'rising star' gezien. Het blad Jazzwise, dat haar cd's al lovend besprak, steekt zijn bewondering voor haar niet onder stoelen of banken: "She's fast becoming one of the most eloquent jazz improvisers of her generation, leading a briljant group of young Dutch players." Het optreden in Londen werd mede mogelijk gemaakt door de Nederlandse ambassade aldaar. Die zorgde er ook voor dat op 24 januari, tussen de optredens van Postma door, het trio BraamDeJoodeVatcher in de Pizza Express speelde. Die club wil dit jaar overigens meer Europese jazz gaan programmeren.

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Jazz; Ed van der Elken (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Scott Dubois, Rinus Groeneveld, Michiel Borstlap, Ivan Paduart, Lewinsky Quartet, Stanley Clarke, Captain Hook, Ilja Reijngoud, Toon Roos, Cyrille Oswald, Namchylak/Cagwin e.a.	
Concertverslagen	pg 11
- Trio Nuevo en Heleen Schuttevaër	
En verder	
- In Memoriam Huub Janssen (Gerard Bielderman)	pg 3
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- In gesprek met Ilja Reijngoud (Simon Korteweg)	pg 10
- Een verzoekje aan Henry 'Red' Allen (Lex Lammen)	pg 12
- New York Calling: Mike Mainieri (Paul Blair)	pg 14

NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op:

<http://www.jazz88fm.com>

en u hoort **WBGO JAZZ 88.3**

TWEEDE DAG VAN DE NEDERLANDSE JAZZ VERWACHT ZEKER 800 BEZOEKERS

De organisatoren van de tweede editie van de Dag van de Nederlandse Jazz verwachten deze keer zeker 800 bezoekers. Het evenement wordt dit jaar voor het eerst integraal uitgezonden door Radio 6. De Dag vindt plaats op 16 mei in Amersfoort.

De Dag van de Nederlandse Jazz is bedoeld als ontmoetingsplaats voor professionals uit de jazzwereld. Overdag en 's avonds zijn er meer dan dertig korte concerten, waar jazzformaties zich in de kijker kunnen spelen. Ook is er een markt, waar festivals, clubs, theaters, boekers, organisatoren, managers en de platenindustrie zich kunnen presenteren. Verder komen in workshops actuele thema's als jazz in de media en export van Nederlandse jazz aan de orde. De Dag van de Nederlandse Jazz is een initiatief van Buma Cultuur in samenwerking met de Nederlandse Toonkunstenaarbond (NTB), Muziek Centrum Nederland en Radio 6. De Jazzdag wordt georganiseerd door Stichting JazzNL.

DRUMMER HUUB JANSSEN OVERLEDEN

Huib Janssen, 25 jaar de drummer van de Dutch Swing College Band, is 24 januari overleden. Hij was 71 jaar oud. Janssen was ernstig ziek.

Janssen speelde onder anderen met Teddy Wilson, Billy Butterfield, Greetje Kauffeld, Bud Freeman, Wild Bill Davis, Joe Venuti, Chris Barber, Kenny Ball, Roy Williams en Milt Jackson. Hij won de Duketown Award in 1993 en een Bird Award in 1994 (met de Dutch Swing College Band). Eind 2006 werd hij geridderd in de Orde van Oranje-Nassau vanwege zijn verdiensten voor de Nederlandse muziek. Het was zijn wens dat zijn uitvaartmis in de Bossche Sint-Jan zou worden gehouden. Dat gebeurde 29 januari. Zijn eigen jazzorkest The Amazing Jazz Band verzorgde de muziek.

...zie ook het In Memoriam op pag. 3

PODIA

GEMEENTE SANEERT SCHULD JAZZ FESTIVAL DELFT NIET

De gemeente Delft saneert het negatieve vermogen van het Jazz Festival Delft niet. Dat meldt de website van de regionale zender Omroep West op 28 januari. De organiserende stichting heeft een nieuw bestuur dat had gehoopt op een bijdrage van 6.000 euro, om zo met een schone lei te kunnen beginnen.

Weliswaar staat de gemeenteraad sympathiek tegenover het festival, maar de gemeente mag wettelijk geen schulden saneren. Volgens bestuurslid Ben Stroeken van de stichting Jazz Festival weerhoudt het negatieve vermogen sponsoren hun naam aan het festival te verbinden. Het festival voltrekt zich jaarlijks in de binnenstad op verschillende locaties. Er worden verschillende stijlen jazz geprogrammeerd. De toegang is gratis. De 24ste editie van het jazzfestival moet dit jaar van 15 tot en met 17 augustus plaatsvinden. Het bestuur streeft naar een bredere bekendheid van het festival, zodat het aantal bezoekers van buiten Delft toeneemt.

The Yellowjackets (Foto: pr Masters of Jazz)

YELLOWJACKETS EN DIANE SCHUUR IN MAART NAAR MAASTRICHT

The Yellowjackets en zangeres Diane Schuur treden op tijdens het festival Masters of Jazz. Dat wordt van 14 tot en met 16 maart in Maastricht gehouden.

Ook Toots Thielemans, David Linx & Fay Claassen, Enrico Rava en het Rosenberg Trio staan op het programma. Het festival vindt plaats in het Theater aan het Vrijthof en tijdens het tweede weekend van de kunstbeurs Tefaf. Het festival werd tijdens de vorige editie wel 'een waardig opvolger van Jazz Mecca' genoemd. De organisatie hoopt dat deze keer nog meer dan toen waar te kunnen maken. Nog enkele namen: The Duet uit Israël en Steven Delanoye uit België. Er is tijdens het festival ook aandacht voor lokaal talent met pianist Frank Giebels en ensembles van het Conservatorium Maastricht.

(<http://www.jazzmaastricht.com>)

Heeft u jazznieuws? Zo'n 2.600 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUWSflitsen

Twee nieuwe cd's Benjamin Herman in de maak

Bandleider/saxofonist Benjamin Herman werkt aan twee nieuwe cd's. Met de New Cool Collective aan een plaat met een aantal Cubaanse percussionisten, en van hemzelf zal een funk-album verschijnen. Welke plaat hij ook maakt, hij speelt niet wezenlijk anders, zo vertelt hij in het Leidsch Dagblad van 24 januari: "Veel muzikanten hebben de neiging zich aan te passen. Ik kijk liever naar Charlie Parker, bij iedere muzieksoort en in elke bezetting was hij Parker. (...) Het gaat er om of het goed voelt als je iets doet." Niettemin week Herman op zijn laatste cd 'Campert' af van wat voor hem normaal is en wat hij als rauw en ironisch omschrijft: "De poëzie van Campert heeft een heel andere vibe, zijn gedichten waren een ontdekking voor me. Ze stuurden mijn muziek een andere kant op."

Philip Catherine brengt eerste solo-album uit

Het nieuwe album van Philip Catherine is eind januari bij Dreyfus Jazz verschenen. 'Guitars Two' is het eerste solo-album van de Belgische gitarist, die dit jaar zijn 65ste verjaardag viert.

The Houdini's vieren 20-jarig jubileum in Bimhuis

The Houdini's bestaan twintig jaar en vieren dit 23 februari in het Bimhuis met een feestelijk concert. Daarin worden de hoogtepunten uit hun repertoire ten gehore gebracht. Die hoogtepunten zijn onlangs ook opnieuw opgenomen en uitgebracht op de cd 'Unleashed and Remixed'. De VPRO-radio zendt het concert rechtstreeks uit via Radio 6. Achteraf zijn filmpjes van de gebeurtenis te zien op <http://www.vprojazzlive.radio6.nl>. The Houdini's zijn Angelo Verploegen (tp), Bram Wijland (dr), Erwin Hoorweg (p), Ilya Reijngoud (tb), Marius Beets (bg) en Rolf Delfos (sax).

Sonny Rollins en McCoy Tyner onderscheiden

Saxofonist Sonny Rollins en pianist McCoy Tyner hebben 5 februari een President's Merit Award gekregen voor hun bijzondere bijdrage aan de Amerikaanse cultuur. De onderscheidingen, een eerbetoon van de organisatoren van de Grammy Awards, werden uitgereikt in Los Angeles. Rollins moest vanwege rugklachten verstek laten gaan en liet zijn neef Clifton Anderson de prijs in ontvangst nemen.

Hoorns jazzfestival krijgt subsidie van provincie

De provincie Noord-Holland geeft het Hoornse jazzfestival Jazz at the Hop dit jaar 7.000 euro subsidie. Jazz at the Hop is een kleinschalig, tweedaags jazzfestival. Met de steun aan de cultuur wil de provincie een hoogwaardig en toegankelijk aanbod stimuleren.

Jazzboek is 'mooiste Duitse boek' van het jaar

'Jazz im New York der wilden Zwanziger' is gekozen tot het mooiste Duitse boek van het jaar. Het boek bevat tekeningen en grafiek van kunstenaar Robert Nippoldt en tekst van Hans-Jürgen Schaal, redacteur bij het Duitse blad Jazzthing. Bij het boek is een cd gesloten met muziek uit de jaren twintig. Het is een uitgave van Gerstenberg Verlag. Bij de uitverkiezing hoort een prijs van 6.000 euro die in oktober tijdens de Frankfurter Buchmesse wordt uitgereikt. De verkiezing van het mooiste Duitse boek vindt jaarlijks plaats. Nooit eerder won een boek over jazz.

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

IN MEMORIAM HUUB JANSSEN

Donderdag 24 januari 2008 is drummer Huub Janssen op 71-jarige leeftijd overleden. Huub Janssen werd op 16 januari 1937 in Den Bosch geboren. Zijn vader speelde accordeon en nam zijn zoon al jong mee naar verschillende optredens in de stad. De kleine linkshandige Huub was al gauw geïnteresseerd in drummen en begeleidde na verloop van tijd zijn vader. Hij deed het zo goed dat hij al snel gevraagd werd bij andere orkestjes, in allerlei muziekrichtingen. Toen hij 19 jaar was werd hij gevraagd voor de bigband van Huub Mus. Na zijn militaire dienst speelde Janssen met onder anderen Tom Erich, Frans Poptie en Eddy Christiani. In 1958 werd hij lid van het Cocktail Trio onder leiding van Ad van de Gein, die hem in een café in Vught gehoord had en erg onder de indruk was. Zijn tv-debuut maakte hij op 30 oktober in het programma Nieuwe Oogst.

Huub Janssen verliet in 1960 het Cocktail Trio met pijn in zijn hart: "Het heeft me erg veel verdriet gedaan om weg te gaan. Ik kreeg een baan aangeboden bij Tom Manders (beter bekend als Dorus, GB). Ik kon een jaar lang met hem op tournee tegen een heel goede gage. En omdat het Cocktail Trio in de zomer altijd twee maanden stil lag heb ik dat toen gedaan". In die jaren speelde hij regelmatig met Jan Gorissen in het radioprogramma Melodieën Express. Ook in de platenstudio van Johnny Hoes werkte Huub Janssen met grote regelmaat. Vrijwel alle grammofoonplaten, waaronder die met Koos Alberts, André van Duin en de Zangeres Zonder Naam (Mary Bey), werden door Huub Janssen met grote kundigheid en verfijning ingespeeld.

De cd 'The Dutch Swing College Band meets Teddy Wilson', met op drums Huub Janssen.

In 1966 kwam de drummerpositie van de Dutch Swing College Band vrij, omdat Peter Ypma het orkest verliet. Bassist Bob van Oven en trompettist Ray Kaart zagen Janssen optreden in een Noord-Hollandse dancing en waren daarvan erg onder de indruk geraakt. Janssen kwam op verzoek proefspelen in Hotel Post te Sassenheim. Volgens eigen zeggen voelde hij zich direct thuis in het wereldberoemde orkest. Hij had echter nog een contract tot eind 1966 bij het Atlas Kwartet en kon daarom in dat lopende jaar nog niet alles meespelen. Wel deed hij al mee aan diverse radio-uitzendingen.

Vanaf 1967 heeft Huub Janssen 25 jaar lang in de Dutch Swing College Band van Peter Schilperoort gespeeld. In deze periode toerde hij vrijwel de gehele wereld over. Bij ieder concert kreeg Janssen staande ovaties voor zijn formidabele, vaak meer dan tien minuten durende drumsolo. Niet alleen om zijn techniek maar ook om zijn showmanschap. Tijdens zijn DSC-jaren speelde hij ook met het Flashback Quartet met Bob Kaper, Marcel Hendricks en Henk Bosch van Drakestein.

Huub Janssen kreeg ook een aantal belangrijke muziekerscheidingen: de Duke of Duketown Award, de Special Appreciation Bird Award en de Falco Vegelin Muziekprijs. In november 1990 raakte de drummer betrokken bij een ernstig auto-ongeluk. Hierdoor werd het hem fysiek onmogelijk bij de Dutch Swing College Band te blijven spelen. Hij vervolgde zijn muzikale carrière met zijn eigen Amazing Jazzband, waarmee hij geen uitgebreide tournees hoefde te maken.

Thuis in 's-Hertogenbosch ontving Janssen regelmatig leerlingen, die hij met zorg en toewijding naar een hoger niveau wilde helpen. Op vele festivals vonden 'drumbattles' plaats, waarin Huub Janssen grootse gevechten aanging met Charly Antolini en Pete York. Janssen heeft tot het eind van zijn carrière zijn excellente techniek gedemonstreerd. Eind 2006 werd hij benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

In 2007 werd (voor de tweede maal) een hersentumor geconstateerd. Janssens energie ging zienderogen achteruit. Vanaf half oktober, toen duidelijk was dat er geen behandeling mogelijk was, werd hij verzorgd in een hospice in Eindhoven. Daar gaven zijn oude bandleden van de Revival Jass Band begin december nog een ontroerend optreden rondom zijn bed, met Janssens zoon Hubert op percussie.

Huub Janssen overleed op donderdag 24 januari 2008 rond half elf 's avonds in het hospice. Om met de Revival Jassband te spreken: "A giant has gone, rhythm will never be the same."

(Bronnen: Slagwerkwereld, websites Revival Jassband en Dutch Swing College Band)

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

NIEUWE JAZZBULLETIN VERSCHENEN

In het nieuwe nummer van het Jazzbulletin van het Nederlands Jazz Archief staat weer een aantal interessante stukken. Ira Kuntz interviewde trompetkei Rik Mol: "Ik ben nu in mijn eigen studio een danceplaat aan het opnemen met alleen computer, samples en trompet." Verder onder meer artikelen over Dave Brubeck en wijlen Oscar Peterson. Jan J Mulder schrijft over Miles en Louis Malle 'in de lift' en Harm Mobach belicht de imposante carrière van de onlangs overleden discograaf (Parker, Gillespie en Lester Young) Piet Koster. Martin Schouten ten slotte heeft het over de 'kistletters' (en tekeningen) van Marte Röling. Zij ontwierp destijds de hoezen van avant-gardisten op het Fontana-label. Er is slechts een ding fout aan het bulletin: het zou elke maand moeten verschijnen...

Aanmeldingen voor een abonnement, warm aanbevolen, per <http://www.jazzarchief.nl> (klik hier). (JL)

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

VROUWEN SPELEN ALTSAXOFOON. BASTA!?

De keuze van een muziekinstrument door beginnende musici is niet alleen een kwestie van smaak. Vroeger las je dat vooral zwarte leerlingen op Amerikaanse scholen vaak genoeg moesten nemen met wat er als zijnde 'niet interessant' in de bezemkast was gedumpt. Klaar was je ermee. Van de huidige generatie vrouwelijke instrumentalisten in de jazz mag je wel zeggen dat hun voorkeur uitgaat naar de altsaxofoon. De tenor is doorgaans in het bezit van stoere mannen?

Candy Dulfer heeft al sedert een aantal jaren een voortrekkersrol. Aanvankelijk was zij de enige die over de gehele wereld juichende concertbezoekers attent maakte op de altsaxofoon. Dat moet vermoedelijk de ouders van de vrouwelijke aanbidders hier en daar flink op kosten hebben gejaagd, omdat ineens zo'n saxofoon moest worden aangeschaft. Talent deed er nog even niet toe.

Het tegenwoordige succes van altsaxofoniste Tineke Postma (Fryslân Bopper) krijgt zo langzamerhand ook een sterk wervend karakter. Nog tijdens een aantal recente optredens in Londen werd ze bedolven onder een serie lovende recensies in onder meer *The Guardian*: "Her work is audibly affected by the abstract lyricism of Wayne Shorter." Uitnodigingen voor concerten in binnen- en buitenland hebben in hoge mate te maken met de distributie en radioaandacht voor recente cd's. In het geval van Tineke Postma 'A Journey that Matters' op Foreign Media Jazz. Zijn die distributie en radioaandacht goed geregeld, dan zijn trips naar de VS, Japan en Europese landen het haast logische gevolg. Candy Dulfer ging Postma hierin voor. Zij kan gelukkig al sinds tijden bogen op internationale naamsbekendheid.

Ook de VS kunnen nu pronken met meerdere vrouwen die hebben gekozen voor de altsaxofoon en daarmee overal veel applaus oogsten. De Amerikaanse Tia Fuller componeert evenals Tineke Postma veelvuldig en schrijft zelfs teksten voor haar composities. Het lijkt niet uitgesloten dat Tia met haar 'bop oriented'-cd, op Mack Avenue Records, vorig jaar de aandacht trok van popster Beyoncé. Tournees met haar volgden, waardoor talrijke vrouwelijke fans alweer iemand op een saxofoon zagen toeteren. Tia speelt een dezer dagen met Beyoncé tijdens de uitreiking (tv) van de Grammy Awards. Wat dat niet teweeg zal brengen. Dan zal de hele wereld weten dat vrouwen voor altsaxofoons kiezen. Terecht, of toch niet?

Er dient zich overigens alweer een nieuwe ster aan. Het is een tiener met de opmerkelijke naam Grace Kelly. Het is geen artiestennaam. Zij kreeg vorig jaar, bij wijze van compliment, de lederen pet van Phil Woods aangeboden, nadat ze samen een vlammende interpretatie van 'I'll Remember April' hadden gegeven. Grace speelt echt goed en componeert er ook al op los. Misschien heeft ze wel cd's van Candy en Tineke.

Moeten die twee Nederlandse alten niet eens samen aan de slag op bijvoorbeeld het komende North Sea Jazz? Dan wachten we voorlopig vol ongeduld op de komst van een frank en vrij op tenorsaxofoon 'honkende' dame. Ja, zo'n goudgelakte of pikzwarte Selmer. Het merk doet er eigenlijk niet toe.

BLUE NOTE GENT SAMEN MET DINANT JAZZ NIGHTS?

Nadat al overeenstemming was bereikt met de Vlaamse VRT (Jazz Middelheim – zie ook JazzFlits nr. 91) zal de organisatie van het Gentse Blue Note Records Festival (BNRF) vrijwel zeker ook gaan samenwerken met de Dinant Jazz Nights. Dat staat op de website van 'Dinant'. De Jazz Nights zullen voortaan in juli plaatsvinden (het komende festival is van 18 tot en met 20 juli) in plaats van in september. Daardoor zal het vermoedelijk mogelijk worden om de ene of de andere dag artiesten tussen Gent (ook in juli) en Dinant uit te wisselen.

Beide partijen hadden al een afspraak over de plaats van uitreiking van de Belgische Django d'Or. Vorig jaar vond die plaats in Dinant, deze keer gebeurt dit in Gent. Eerder was overigens gezegd dat er deze winter een BNRF zou plaatsvinden in Gent, Londen en Amsterdam. Alleen de editie Gent lijkt nu doorgang te vinden. Die zogenoemde indooreditie is inmiddels vastgesteld op 28 februari en 2 maart en wordt gehouden in de Bijloke (MuziekCentrum). Deelnemende artiesten zijn onder anderen Cecil Taylor, Gianluca Petrella, Stefano DiBattista, en Sheila Jordan. Van het festival in Londen is niets bekend; naar verluidt wordt het festival in Amsterdam op een later tijdstip gehouden.

DJANGO D'OR IS EEN EUROPESE AWARD

In tal van Europese landen wordt sinds jaren de Django d'Or uitgereikt. Het ontstaat van de award, uiteraard ter ere van de geniale gitarist Django Reinhardt, was een initiatief uit 1992 van onder anderen Django's zoon Babik. Aanvankelijk bepaalde Parijs wie er voor in aanmerking kwam, maar sinds 1995 zeggen de landen zelf wie de prijs uitgereikt krijgt. De deelnemende landen zijn onder meer Frankrijk, Zweden, Denemarken en België. In Luxemburg spreekt men van de Eurodjangoo. In België startte men in 1995 met de uitgifte. Sinds 2000 wordt de prijs om en om aan een Vlaming en een Waal uitgereikt. Ook maar zo'n jazzprijs in Nederland? Misschien iets voor een Nederlands festival van naam dat nog zonder prijs zit en er al jaren naar hunkert?

Meer weten? Klik hier op <http://www.django.org>.

DELOITTE JAZZ AWARD 2008 VAN START

De voorronde voor de zevende aflevering van de Deloitte Jazz Award wordt op dinsdag 6 mei gehouden in het Amsterdamse Café Toomler. Niet langer begeleidt het Jazz Orchestra of the Concertgebouw de deelnemers. Die taak wordt tijdens de voorronde en de finale (11 juni in het Bimhuis) overgenomen door een trio onder leiding van bassist en vroegere winnaar van de award: Stefan Lievestro. Als gewoonlijk krijgt de winnaar 20.000 euro. De twee andere finalisten krijgen een stimulansprijs van 2.500 euro. De drie finalisten worden geselecteerd uit zes kandidaten van de voorronde. Inlichtingen/inschrijfformulier via <http://www.amsterdamjazzagency.com>.

Kundige aankondiger tijdens de finale is weer Wilfried de Jong. Om de spanning vlak voor de uitslag enigszins weg te nemen organiseert hij jaarlijks een jazzquiz. Dat hij elke keer bepaalde bezoekers (kenners) uitsluit van deelname stuit bij herhaling op licht verzet van de betrokkenen.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma *Lüdeke Straightahead(?)*.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

OUDE EN NIEUWE JAZZMOMENTEN

Bijna een halve eeuw geleden kwam er een uniek fotoboek uit met de simpele titel 'Jazz'. Het bevatte foto's van Ed van der Elsen, vrijwel alle gemaakt tijdens de nachtconcerten in Amsterdam. Na de vertaalde uitgave van de door J.E. Berendt bijeengezochte foto's in 1955 was dit het tweede boek van dien aard in ons land. In 1960 volgde nog de Nederlandse editie van Dennis Stocks portfolio en daarna bleef het tientallen jaren stil. Het unieke zat hem echter niet alleen in het geringe aanbod, maar vooral ook in de soort foto's en degene die ze gemaakt had. Want Van der Elsen's werk kreeg naderhand wereldfaam en dit eerste boek van hem werd een veelgezocht item onder verzamelaars, onder wie niet alleen jazzliefhebbers, maar ook collectioneers van fotoboeken in het algemeen. En daar kwamen er steeds meer van. Zo keurden Martin Parr en Gerry Badger het boek waardig het in hun standaardwerk 'The Photobook, a history' (dl. I, 2004) op te nemen. Geen wonder dat op de internationale antiquariatenmarkt de prijs van het boek tot grote hoogten steeg (400 euro zag ik ergens en dat was dan nog voor de latere Boekenclub-editie van 1960).

Dertig jaar later kwam er in Japan een tweede editie, die hier werd overgenomen door uitgeverij Fragment. Foto's werden toegevoegd (onder anderen van Lucky Thompson, Roland Hanna en Bobby Jaspar) en het boek werd aangevuld met opnamen uit 1961 (Coltrane). Helaas moesten ook foto's het veld ruimen: Eddie Jones (bij Count Basie), Bill Perkins (bij Stan Kenton) en Phil Gomez (bij Kid Ory). De oorspronkelijke teksten werden vervangen door terugblikken van Bernlef en Erik van den Berg.

En dan is er nu een replica-editie van de originele uitgave. Naar de reden kan men slechts gissen, want de echte verzamelaars zullen toch altijd het origineel willen. De nieuwe editie ziet er prachtig uit en is nauwelijks te onderscheiden van de oorspronkelijke versie. We zouden het spelletje 'Zoek de tien verschillen' erop kunnen toepassen, maar een nadere beschouwing wijst uit dat we het aantal tien niet eens halen. Niet te vermijden was de streepjescode op het achterplat. Op de rug is de naam van de nieuwe uitgever aangegeven. Het schutblad is nu zwart in plaats van bruin. Waren er in het origineel drie papiersoorten gebruikt, nu is dat er maar één.

Een aanwinst is dat de uitgave nu gebonden is, dat wil zeggen met gebruik van garen, terwijl de oerversie werd gemaakt in de beginperiode van de plaktechniek die in het jargon 'lumbecten' heet en toen nog in de kinderschoenen stond. Van mijn exemplaar zijn in de loop der jaren dan ook al verscheidene bladen losgeraakt. Is dit nog enigszins goed te praten, een blamage is het dat ook de tweede editie van 1991 nog op halfslachtige wijze aan elkaar gelijmd is: bij de eerste aanraking knakte de zaak al uit elkaar. Ik heb dus maar gauw de solide gebonden, Duitse versie aangeschaft.

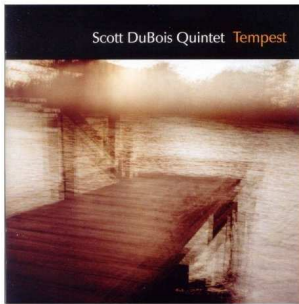
Een natuurgetrouwe nabootsing van het origineel houdt in, dat ook de tegenwoordig niet meer relevante en onjuiste informatie, missers en spelfouten worden overgenomen. Zo is de toen al lang niet representatieve lijst van grammofoonplaten – die een verborgen advertentie was van de firma Phonogram – onaangeroerd gebleven. Volgens de lijst van foto's siert nog altijd Sonny Rollins het omslag (= Dizzy Gillespie). Ook de titel, inclusief het jaar, van de bundel waaruit Hugo Claus' gedicht 'April in Paris' voor het eerst verscheen, is verhaspeld (moet zijn: 'Tancredo infrasonic', 1952), evenals de namen van Al Haig en Teddy Kotick in de kreten tegenover de titelpagina. Eigenaardig is dat in de lijst bij fotonummer 59 niet alleen de verkeerd gespelde naam van Illinois Jacquet is overgenomen, maar dat er nog een foutje aan is toegevoegd: de beginletter van de achternaam is een I geworden!

Op een veertig pagina's tellende, losse bijlage op dundruk-papier in kleiner formaat zijn alle teksten, ook die van de advertentie, in het Engels vertaald. En zo werd Simon Carmiggelt's beroemd geworden omschrijving van Sarah Vaughan, 'een mooi negerinnetje, met een lichtbruin korstje op haar stem' nu: 'a pretty young black woman with a light-brown crust to her voice'. Achterop ontdekken we dan eindelijk wie voor deze uitgave verantwoordelijk zijn.

Het recentste Nederlandse fotoboek is van een heel andere orde; het registreert momenten van een festival in Maastricht gedurende tien jaar van zijn bestaan. Het is een bescheiden, maar fraai uitgevoerd boekje geworden, geheel op stevig glanspapier. Diverse fotografen hebben ertoe bijgedragen, onder wie de steeds meer naar voren tredende Belg Jos Knaepen. Op een inleiding van de sponsor na is er vrijwel geen tekst: de foto's moeten het doen en er zijn schitterende portretten bij, alle in zwart-wit. Een deel van de musici is afkomstig uit het Limburgse, maar enkelen hebben ook daarbuiten naam gemaakt: Rob Bruynen, Ruud Breuls, Leo Janssen. Verder treffen we aan: Joris Roelofs, Martijn Vink, Rik Mol en enkele buitenlanders zoals de trompettisten Rick Kiefer en Bobby Shew. De bijbehorende cd laat opnamen horen van onder anderen de pianotrio's van Glenn Corneille en Bert van den Brink, er is veel bigbandwerk, tweemaal onder leiding van Jerry van Rooyen, en solistische medewerking van trompettist Bert Joris, en Toon Roos en Benjamin Herman op saxen.

Ed van der Elsen. Jazz (facsimile ed.). – Parijs : Edition 7L, 2007. – [20 p.], 79 p. foto's, [16] p. ; 19x18 cm + bijlage. – ISBN 978-3-86521-390-7 geb. Prijs 26 euro
Jazztival : fotoboek 1998-2007 / samenst. Marc Huynen ; [fotogr. Jos Knaepen, Arnaud Nilwik ... [et al.] [Nuenen] : Inteon, 2007. – [48] p. ; 21x21 cm + cd. – geniet. Prijs 15 euro (te verkrijgen bij: Paul Smeets Klassiek cd shop, Heerlen, tel. 045-5715550)

CD-RECENSIES

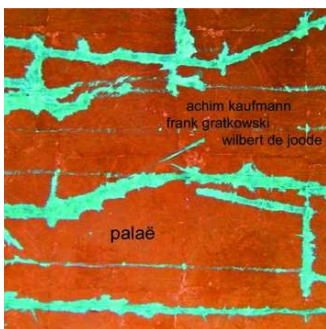

SCOTT DUBOIS Tempest Soul Note

De moderne Amerikaanse gitarist Scott DuBois mag hier nog zo onbekend zijn, hij heeft inmiddels toevallig wel de complimenten van de New York Times op zak. Bovendien zal hij ook best trots zijn op de veroverde 'Masters of Music degree' van de Manhattan School of Music in New York. Tijdens zijn studie was er tijd te over om in allerlei clubs te jammen of gigs te spelen met onder anderen David Liebman, Chris Potter en Tony Malaby. Liebman is ook te horen op de cd 'Tempest'. Eind 2007 was Scott onder meer in België om de handel in deze cd wat te bevorderen. Het is zijn tweede voor het Italiaanse label Soul Note. Zijn derde cd is ook al vastgelegd, maar die verschijnt pas in juni, en dan op het Amerikaanse Sunnyside Records.

Deze 'Tempest' is het onomstotelijk bewijs dat Scott een enerverende en met veel smaak solerende en componerende figuur is. De composities zijn weloverwogen spinsels waarin kleurrijke vondsten prevaleren. Hier en daar wordt voor de solisten zelfs een fraai tapijt gelegd door samenwerking van gitaar, piano, basklarinet en saxen. Liebman, Loren Stillman (alt en sopraan) en de leider zijn de extatische solisten. Een ding is hier zeker: van Scott DuBois zullen we vroeg of laat nog meer horen. In het programma Lüdeke Straightahead(?) van 2 februari - nog te beluisteren via <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5> (klik hier) - is muziek van deze cd te horen.

(Jaap Lüdeke)

ACHIM KAUFMANN/FRANK GRATKOWSKI/ WILBERT DE JOODE Palaë Leo Records

Bassist Wilbert de Joode verkeert steeds meer in internationale kringen. In allerhande buitenland wordt zijn unieke, grofstoffelijke manier van spelen gewaardeerd. Zo ook in Duitsland, waar hij een trio vormt met pianist Kaufmann

en rietblazer Gratkowski. Qua bezetting roept dat associaties op met het trio van Jimmy Giuffre uit begin jaren zestig (met Paul Bley en Steve Swallow). In één stuk van de cd 'Palaë' is die referentie bepaald niet uit de lucht gegrepen. 'The Heart of All' is de meest toegankelijke track op de cd en doet denken aan het werk van de oude meesters. Toch hebben de andere nummers op een sterk geabstraheerde manier ook wel iets van Giuffre's kamermuziek. Regelmatig gaan de drie muzikanten op zoek naar de randen van de stilte, zoals in 'Storeys Above' en vooral 'The Ranks'. Het levert een ongekeerde spanning op, die soms prachtig ontaardt, zoals in de climax van 'On the Cold, Terrified'. Bijzonder zijn ook de donkere klanklagen die De Joode samen met Gratkowski's bas- en contrabasklarinet neerlegt. In 'A Destination Farther' voorziet Kaufmann deze aardetinten van kleine pianopareltjes, als een pointillistisch schilder.
(Herman te Loo)

RINUS GROENEVELD QUARTET Big Ali

16 MB Limited Edition (info: www.16mb.nl)

In deze kolommen is de laatste tijd nogal wat te doen geweest om oude en nieuwe tenorhelden, of het ontbreken daarvan. En daar waren we bijna Rinus Groeneveld bij vergeten. Want er zijn in Nederland weinig tenoristen met een zo kamerbreed geluid als Rinus. En nu is er na lange tijd gelukkig weer eens een cd van hem, 'Big Ali' geheten. En na drie al erg lekkere souljazz-nummers (waaronder het titelnummer, de enige eigen compositie) is het bij 'Polka Dots and Moonbeams' helemaal raak. Begeleid door het Hammondorgel van Jan Reinen zet Groeneveld een hartverscheurende ballad neer die in alles riekt naar Ben Webster. En zoals bekend, zijn het toch de ballads die de mannen van de jongens onderscheiden. Aan het eind doet hij dat met 'Where Are You' nog eens dunnetjes over, en onderweg hebben we dan nog een 'Gravy Waltz' gehad die net zo vet is als de jus van de titel, een op fluit gespeeld 'Tequila' (waar Roland Kirk om de hoek komt kijken), en Minnie Rippertons hit 'Lovin' You', die hij met Rollins-achtige bravoure vertolkt. Over de ritmesectie kunnen we kort zijn: die doet degelijk z'n werk en ziet af van solo's. Jan Reinen is precies de groovende pianist/organist die Groeneveld nodig heeft om z'n kunsten te vertonen. Wereldschokkend of virtuoos is het absoluut niet, maar wel doordrenkt van een ferme scheut blues en met een gevoel voor melodie waar veel jonkies (in en buiten Nederland) een punt aan kunnen zuigen.
(Herman te Loo)

Luister naar audiosamples van deze cd. Klik op: <http://www.xs4all.nl/~mxwijk/16mb/bigali.html>

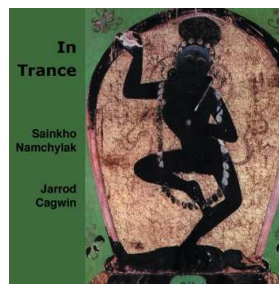
CD-RECENSIES VERVOLG**MICHEL BORSTLAP****Eldorado****Gramercy Park Music**

De afgelopen vijftien jaar heeft meesterpianist Michiel Borstlap diverse producties op de markt gezet. Akoestisch en elektrisch. Met verschillende groepsformaten, van solo tot en met een groot symfonieorkest voor een Arabische opera aan toe. Zijn muziek bestrijkt een spectrum van jazz tot aan klassiek. Hij speelt met vele mensen samen, begeleidt zangers en zangeressen, kortom Borstlap manifesteert zich als een muzikale duizendpoot bij wie alles lijkt te lukken. Een zondagskind. Voor zijn nieuwe cd 'Eldorado' heeft hij Boudewijn Lucas uitgenodigd voor het baswerk en Erik Kooger voor het slagwerk. Om dit trio cirkelen enkele mensen, die ieder bij een paar composities meedoen. Borstlap bespeelt afwisselend piano, een minimoog, een Nord stage 88 en zelfs een Wurlitzer. Afwisseling genoeg dus.

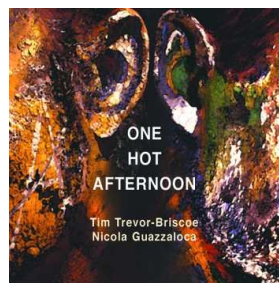
Een eldorado is zoiets als een paradijs. Spijtig genoeg is Michiel Borstlaps eldorado ergens anders gesitueerd dan het mijne. Ik krijg het idee dat hij de lat voor zichzelf toch wat te laag heeft gelegd, zijn uitdagingen niet op het juiste vlak heeft gezocht. De elektronica en de aanverwante zaken hebben op 'Eldorado' de overhand. De muziek komt te veel over als geproduceerd en samengesteld. Het leven is er uit. Het feit dat de producer ook als componist wordt genoemd, betekent dat het werk van Michiel Borstlap min of meer is ondergesneeuwd en dat het nog maar voor de helft van hem is. Het lijkt er op dat hij met deze uitgave zijn doelgroep ergens anders zoekt dan in de jazzscene. (Hessel Fluitman)

IVAN PADUART**Fay Claassen/David Linx****In exile of dreams****Jazz 'n Pulz**

Op 'In exile of dreams', de nieuwe cd van de Belgische pianist en tevens begenadigd componist Ivan Paduart, draait het in wezen om de topvocalisten Fay Claassen en David Linx, die er allesbehalve een 'Holland-België' van maken. Integendeel, de samenwerking tijdens de duetten is hartverwarmend, maar als ze apart optreden blijft de chemie met de begeleiders ook volledig overeind. Fay Claassen was zo langzamerhand weer toe aan een vernieuwd 'visitekaartje'; David Linx kan bogen op een recente schijf met het Brussels Jazz Orchestra. Beiden beschikken over een benijdenswaardig muzikaal gehoor waarmee ze, ook hier, vol vertrouwen kennis nemen van de uitgelezen composities van de leider. Linx deed ook als tekstschrijver mee met drie stukken. Hij kan dat. Wat bij de vocalisten weer opvalt is dat ze alletwee in het gelukkige bezit zijn van een uitgesproken jazzgeluid en soms naar een quasi instrumentale benadering van het materiaal neigen. Daar is niets mis mee. Het ritmetandem met bassist Philippe Aerts en drummer Joost van Schaik pakt nog eens extra uit in de kwartetstukken. De jubilerende tenorist Toon Roos (zie recensie elders) kan af en toe zijn sympathie voor de muzikale erfenis van Stanley Getz nauwelijks verbloemen. Dat hoeft ook niet. Het niveau blijft onveranderlijk hoog. En dat bijzondere peil geldt zeker ook voor de kranige vocalisten. (Jaap Lüdeke)

SAINKHO NAMCHYLAK/JARROD CAGWIN**In Trance****Leo Records**

Over zangeres Sainkho Namchylak schreef ik in mei vorig jaar reeds dat ze uiterst flexibel is, en diverse projecten aanpakt. Deze nieuwe cd 'In Trance', met slagwerker Jarrod Cagwin (onder meer bekend van z'n werk met oudspeler Rabi Abou Khalil), sluit weer sterk aan bij haar muzikale roots, de boventoonzang van haar vaderland Tuva. De opnamen werden in oktober 2006 in Wenen gemaakt tijdens het Jeunesse Festival. De inspiratiebron voor de muziek vormen de schilderingen in de grotten van Dunhuang, in China. Deze boeddhistische kunst werd tussen de vierde en veertiende eeuw aangebracht, en de vliegende duivels (of zijn het engelen?) zijn het beroemdste. Namchylak en Cagwin (die vooral raamtrommels en tamboerijen bespeelt) suggereren een soort ritueel, waarin veel wordt gedanst. De zacht wiegende ritmen en de onwaardse zang werken hypnotiserend, zodat de titel al snel is verklaard. Het is muziek waaraan maar niet te veel moet worden verklaard. Gewoon opzetten en over je heen laten komen. Indrukwekkend. (Herman te Loo)

TIM TREVOR-BRISCOE/NICOLA GUAZZALOCA**One Hot Afternoon****Leo Records**

Guazzaloca en Trevor-Briscoe ontmoetten elkaar in 1999 in Bologna. Het klikte meteen tussen de Italiaanse pianist en de Engelse rietblazer, en nu ligt er 'One Hot Afternoon', hun eerste cd als duo. De twee leveren muziek die soms vrij associeert, en soms van gecomponeerde kernen uitgaat. Abstract wordt het nergens, en de titel lijkt ook te verwijzen naar de passie die er vanaf spat. Trevor-Briscoe kneedt prachtig met z'n klarinetgeluid, dat warm in de laagte en helder in de hoogte is. Bovendien jankt hij lekker op zijn altsaxofoon, zoals in 'Clouds Roots' of het ontroerende slotstuk, 'Lullabye-bye'. Guazzaloca is ritmisch heel sterk, en daagt zijn compaan ook in die richting uit. Het levert regelmatig heel geestige hinkstapsprong-muziek op die doet denken aan het werk van Michiel Braam. 'Oh which' is een mooi voorbeeld, met z'n malle breaks. Conclusie: een sterk debuut. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

LEWINSKY QUARTET Omnipotent Challenge

Rolf Delfos, de altsaxofonist van het Lewinsky Quartet, heeft humor. Dat blijkt na lezing van de wat opgefokte hoestekst van de cd 'Omnipotent'. Die is van Lord Soffle, een anagram van zijn naam. Ook voert hij in Lord Soffle's tekst nog een andere anagram van zijn naam op: Red's Follof. En er zit ook een palindroom in één van de titels van de plaat. Maar die moet u zelf maar vinden. In zijn spel is Delfos echter serieus. Niet alleen bij de Houdini's, maar ook hier in dit kwartet van drie man. Wat ook weer een grapje is. Arno Krijger moet op zijn Hammond B3 ook de baspedalen bedienen. Vandaar. Pascal Vermeer drumt. Op 'Omnipotent' wordt inderdaad potent gemusiceerd. Het is spierballenmuziek. De cd is zorgvuldig samengesteld. De stukken variëren van lekker opgefokt fel tot relaxt langzaam en boeien bij herhaalde beluistering steeds meer. Op vier stukken verleent gitarist Anton Goudsmit zijn medewerking. Zo te horen voelt hij zich goed thuis bij het kwartet. De drie groepsleden hebben elk composities ingeleverd, maar de cd klinkt als een eenheid. Prima spul. (Hessel Fluitman)

STANLEY CLARKE The Toys of men Heads Up

Al sinds 1973 maakt bandleider/bassist Stanley Clarke platen. Zijn tweede album 'Stanley Clarke' is zelfs nog volop in de platenwinkels te koop. Zijn laatste telg is 'The Toys Of Men'. De cd opent met het titelstuk; een zesdelige suite die wat gedateerd aandoet. Het is heftige jazzrock die doet denken aan de tijd dat dit idioom haar intrede deed. Daarna ontpopt het album zich als een echte basplaat. Clarke speelt op heel wat verschillende bassen: gewone basgitaar, 'Victor Bailey Model Acoustic Bass Guitar', ge-

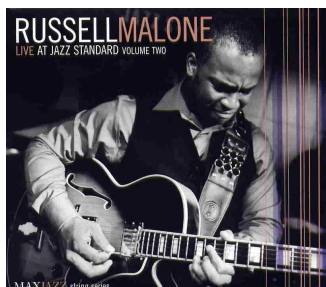
wone contrabas, akoestische basgitaar en zijn 'Prepared Tuned Acoustic Bass'. Uitstekend materiaal voor bassisten van allerlei pluimage. Niet alleen de keuze uit zijn instrumentarium maakt de cd afwisselend, ook de muziek die hij met al die dikke snaren maakt draagt daar aan bij. Dat het instrument centraal staat, blijkt uit de zes solostukken van Clarke, die hij alle zelf schreef. 'Back In The Woods' is een korte stampende blues die wordt vervolgd in 'Hmm Hmm'; de naam spreekt voor zich. Alleen al 'El Bajo Negro' maakt de aankoop rendabel. De bassist zweept zichzelf op terwijl hij flamenco speelt op zijn bas. Kippenvel. Even later 'slapt' Clarke de blaren op zijn duimen in een duel met drummer Ronald Brunner Jr. Dit zou in een live-uitvoering een hele zaal razend enthousiast maken. Virtuoso Stanley Clarke laat ons alle aspecten van de bas zien. Daardoor komen compositie of homogeniteit helaas op de tweede plaats. Maar wát een bassist! (Peter J. Korten)

CAPTAIN HOOK f.ex CH (www.captain-hook.nl)

Captain Hook heeft sinds zijn debuut ('Hooked Up', zie Jazzflits 1 september 2006) de Nederlandse podia geënterd. Zo'n twintig zalen zijn 'onveilig' gemaakt door de vijfkoppige band, die onder leiding staat van rietblazer Iman Spaargaren. De band heeft zichzelf ook op internet sterk geprofileerd en dat heeft wat mensen nieuwsgierig gemaakt naar de muziek. De band bestaat uit Iman Spaargaren (saxen en basklarinet), Daan Herweg (toetsen), Santeri Sulkunen (gitaar), Pieter Hoogervorst (bas) en Pieter-Jan Nijessen (drums). Op de cd 'f.ex' wordt de groep aangevuld met trombonist Bart Lust en trompettist Gerben Klein Willink. Deze twee geven de muziek wat meer body en spanning. Ook nu weer uitsluitend eigen composities van de groep. In het boekje staan leuke aanduidingen over de stukken; bij 'Room 05' staat: "Twisted circle groove • atonal bebop" en 'Humour Me' wordt omschreven met: "Several Keys • dented up funk". En inderdaad, funk- en popinvloeden verlagen de drempel, waardoor toegankelijke fusion ontstaat. Ballads, zoals 'Song for Sheila' waarin door Spaargaren integer wordt geblazen, worden afgewisseld met powerstukken zoals 'Santeri's blues', een groovend stuk van de gitarist. Captain Hook heeft na wat jaren varen heel wat speelervaring gekregen, en is duidelijk volwassen geworden. Op dit tweede album is enerzijds meer rust te horen en anderzijds meer power. Opvallend is dat Captain Hook, in tegenstelling tot veel 'soortgelijke' bands latin-jazz mijdt. Dit eigenzinnige karakter maakt deze piraat tot een allemansvriend. (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

RUSSEL MALONE Live at Jazz Standard Vol. 2 MAXJAZZ

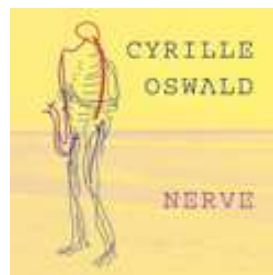
In september 2005 speelde gitarist Russell Malone drie avonden in de Jazz Standard, een jazzclub aan 16 East 27th Street, New York. Met twee sets per avond had men voldoende materiaal voor het vullen van twee live-cd's. De tweede cd, 'Live at Jazz Standard Vol. 2', is nu uitgegeven. De kleine club leent zich prima voor de muziek van Malone. Het kwartet bestaat uit Russell Malone (gitaar), Martin Bejerano (piano), Tassili Bond (bas) en Jonathan Blake (drums). Malone begeeft zich graag op het gebied van traditioneel jazzgitaar. Hij liet zich inspireren door gitaristen als George Benson, Wes Montgomery, Kenny Burrell en Jim Hall. Hij koos voor vijf eigen stukken, die wel enigszins 'standard' worden gespeeld. 'How about me?' van Irvin Berlin is eigenlijk de enige échte standard. Het publiek wordt niet uitgedaagd, maar krijgt sfeervolle vertolkingen voorgeschoteld. Eén stuk valt uit de toon: op 'Don't point that over here' wordt vrij gemusiceerd. Zoals gebruikelijk in dit soort settingen wordt gekozen voor een ballad en een up-temponummer. Dat laatste is 'Sugar Buzz' met een hoofdrol voor Bejerano, die de boel flink opzweept en even helemaal zijn eigen ding mag doen. Maar verder draait het om de virtuoze Malone, die ons met deze cd laat meegenieten van een geslaagde concertregistratie. (Peter J. Korten)

ILJA REIJNGOUD Untamed world Maxanter

Op 'Untamed world', zijn tweede cd onder eigen naam, wil trombonist Ilja Reijngoud vooral laten horen waartoe hij als componist en arrangeur voor zijn eigen instrument in staat is. Daartoe bracht hij zes bevriende collega's in de studio bijeen, onder wie Bart van Lier, Jörgen van Rijn en Martin van den Berg plus de ritmesectie van zijn vaste kwartet. Vaak wordt bij dit soort ontmoetingen overmatig de nadruk gelegd op het massale krachtvertoon waartoe een trombonesectie in staat is, afgewisseld met een in serie geschakeld solistenaanbod, wat allemaal al gauw

dreigt te gaan vervelen. Daarvan is in dit geval geen sprake. Reijngoud maakt in zijn composities en arrangementen juist gebruik van de flexibiliteit en het grote bereik van de trombone in vergelijking met andere instrumenten. Hij laat de trombones vrijwel voortdurend gespreid in toonhoogte opereren, zodat een opmerkelijke variëteit aan warme klankkleuren wordt bereikt. Bovendien soleren van de blazers alleen Van Lier en de leider zelf. Het geheel is een virtuoos uitgevoerde staalkaart van compositorische mogelijkheden geworden, lopend van de bewerking van een volksliedje van een Pygmeeënstam in 'Untamed World' tot de twaalftoonsstructuur van 'Dutch Skies'. Bijzonder is het persoonlijk eerbetoon aan de vorig jaar overleden Cees Slinger. Zijn favoriete melodie als pianist en arrangeur van Van Liers trombonegroep Bart's Bones was 'Lament', een bekende compositie van J.J. Johnson. Op dezelfde akkoorden schreef Reijngoud een nieuw thema, met ingetogen soli van Van Lier en bassist Marius Beets. Uit de opbouw van de stukken blijkt steeds weer dat Reijngoud het zichzelf en zijn medemusici bepaald niet te gemakkelijk wil maken. Want hij creëert ambitieuze thema's, knappe overgangen en intelligente tempowisselingen. Maar die blijven hier en daar toch een te geconstrueerde, afstandelijke indruk maken, waardoor de muziek jammer genoeg vaak niet voldoende tot leven komt. (Simon Korteweg)

CYRILLE OSWALD Nerve Goy Records

Van sommige platen word je bij de eerste noten al vrolijk. 'Nerve' is er zo één. Bij beluistering denk je direct aan de 'scheurende' James Carter, maar dit komt uit eigen land. De Haagse tenorist Cyrille Oswald is in diverse ensembles te horen (Rotterdam Jazz Orchestra, Cubop City Big Band), maar in zijn eigen trio/kwartet komt zijn talent het best naar voren. 'Nerve' is zijn derde cd. Hij speelt samen met bassist Stefan Liestro, drummer Erik Kooger en toetsenman Jeroen van Vliet. Alles klopt aan dit album. De composities (alle van Oswald) zijn volwassen, terwijl de muzikanten met jeugdige energie de sterren van de hemel spelen. Dat Van Vliet maar op de helft van de stukken meespeelt, betekent dat Oswald zich dan zonder melodisch instrument moet zien te redden. Dat lukt hem uitstekend. Maar met Van Vliet erbij is de groep nog sterker. Oswalds geluid, samen met de langzaam swingende bas van Liestro, doen in 'Sneakers' denken aan Branford Marsalis' duo met de oude Milt Hinton op de cd 'Trio Jeepy'. Kooger is een spierballendrummer. Zonder te verzanden in ritmische vaagheden drijft hij samen met Liestro de boel enorm op, maar altijd in dienst van het krachtige samenspel. (Peter J. Korten)

IN GESPREK MET...

TROMBONIST ILJA REIJNGOUD

Weinig Nederlandse jazzmusici zijn zo actief op het hele gebied van funk tot hedendaags klassiek als trombonist Ilja Reijngoud (35). Simon Korteweg sprak met hem over de formaties waar hij momenteel mee musicceert.

"In de jazz van nu is gelukkig de hokjesgeest van vroeger verdwenen. De mogelijkheden zijn onbeperkt, zodat je alle stijlen met elkaar kunt combineren", zegt Ilja Reijngoud. Binnen zijn brede palet past aan de ene kant het kwintet dat hij leidt met Jörgen van Rijen, trombonist van het Concertgebouworkest. "Wij spelen muziek van Rachmaninov en Satie, maar ook van Hendrix en Scofield, met grotendeels uitgeschreven partijen. Jörgen en ik hebben daarbij een heel boeiende rolverdeling. Bij hem ligt de nadruk op interpretatie en bij mij op improvisatie. Ik ben erg benieuwd hoe zich dit verder ontwikkelt."

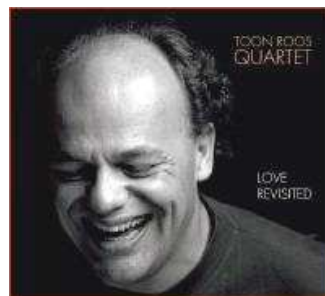

Ilja Reijngoud (Foto: pr Ilja Reijngoud)

Bijna tegenovergesteld aan deze bedachtzame benadering is de invalshoek van het kwartet dat Reijngoud aan het vormen is met tenorsaxofonist Tom Beek onder de naam 'The Angry Young Men'. "Daar zal het niet zo geciviliseerd toegaan," voerspelt de trombonist. "We zijn niet echt boos, maar willen wel bepaalde frustraties kwijtspelen, waarbij we buiten de gebaande paden blijven." Voor het teweegbrengen van deze 'opzweepende cross-over' zijn verder organist Arno Krijger en drummer Marcel Serierse van de partij. Daarnaast staat Ilja aan het hoofd van zijn vaste kwartet met gitarist Martijn van Iterson, waarvan vorig jaar de dvd 'Live in Amsterdam' (Munich) verscheen. Deze groep bereidt een nieuwe tournee voor met vocaliste Fay Claassen. Sonnetten van Shakespeare en Oscar Wilde staan hierin centraal. Ook is hij regelmatig te horen als vast lid van zowel The Houdini's als de groepen van slagwerker Pierre Courbois, aan wie in mei de VPRO/Boy Edgar prijs zal worden uitgereikt.

De trombonist is al jaren docent aan het Rotterdams conservatorium, evenals Bart van Lier, die destijds een van zijn leermeesters was en met wie hij regelmatig samenwerkt. Gevraagd naar andere trombonisten die hem hebben beïnvloed noemt hij onmiddellijk twee namen; 'voor de muzikaliteit Bob Brookmeyer', nog steeds actief als componist/orkestleider 'en voor de sound Urbie Green', bij liefhebbers bekend van zijn project '21 trombones' dat vorig jaar opnieuw werd uitgevoerd in de Rotterdamse Doelen. "Natuurlijk heb ik ook goed geluisterd naar anderen, onder wie Jimmy Cleveland," aldus Ilja Reijngoud. "Tegenwoordig is voor mij de veelzijdige Conrad Herwig een voorbeeld, ook door de manier waarop hij vorm geeft aan zijn loopbaan." (Simon Korteweg)

STRAIGHTAHEAD(?) CD VAN DE MAAND FEBRUARI

TOON ROOS Love Revisited Green Heart Records

Saxofonist Toon Roos zit 25 jaar in het vak en wilde daarom een cd maken met standards, classics en originals die in die kwart eeuw op zijn repertoire stonden. Die is er nu, heet 'Love Revisited' en staat te pronken op zijn eigen label Green Heart Records. De bezetting bestaat verder uit pianist Karel Boehlee (ook sporadisch op synthesizer), bassist Hein Van de Geyn, en Joost van Schaik, de drummer met de helder klinkende cymbalen. Het is duidelijk dat Toon Roos in al die jaren een afwisselend robuust en dan weer lyrisch geluid heeft weten op te bouwen. Die sound brengt hem in thema- en solobijdragen overal waarheen zijn muzikale ingevingen hem sturen. Ten slotte is dat de basis en motor van alle jazzexpressie.

De cd begint met Parkers blues ('Au Privave'), waarin een uitbundige bijdrage op tenor ook Boehlee inspireert tot een uiterst geconcentreerde pianosolo. De terugblik op het repertoire is met zorg gekozen: 'Footprints' van Wayne Shorter is al bijna een evergreen, 'I Thought about You' is van Jimmy van Heusen, en Branislau Kapers 'On Green Dolphin Street' heeft allure. In dat laatste stuk gaat Roos dermate op in het goedgetroffen tempo en de harmonische mogelijkheden, dat hij na de laatste tel zijn tevredenheid uit met de opmerking: "Now, we're getting somewhere!" Het hechte kwartet kan in alle opzichten worden gefeliciteerd met deze swingende productie van de meestal flegmatieke jubilaris.

(Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in februari te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

JAZZMASTERS

MEER OVER JAZZ LEZEN? KLIK OP:

<http://www.jazzmasters.nl>

CONCERTVERSLAGEN

TRIO NUEVO & GUESTS

Bezetting: Dick de Graaf (sax), Sandra Coelers (voc, gt), Michael Gustorff (viool), Hans Sparla (acc) en Harry Emmery (b).

Datum en plaats: 18 januari 2008, Hothouse Redbad, Leeuwarden.

TANGO, JAZZ EN MEER

Dick de Graaf is een muzikaal veelzijdig man. Hij wil in zijn muziek niet alleen de jazzwaarden terug laten komen, maar zoekt ook voortdurend naar combinaties met andere muzikale stromingen. Zo is hij bezig geweest met de muziek van Jimi Hendrix, de Malinese (pop)muziek, zelfs met Schubert. Samen met een nieuw samenstelde groep probeert De Graaf nu te komen tot een synthese van jazz en tango, die verder gaat dan het inpassen van een solo in de tango. En waarom niet? Er zijn weliswaar al veel jazzgroepen die zich met veel succes met Latijns Amerikaanse muziek bezighouden, maar de combinatie jazz en tango is met een kaarsje te zoeken.

In het openingstuk, 'Libertango' van Piazzolla, mengde het zware geluid van de tenorsaxofoon van Dick de Graaf zich niet echt met het totaal geluid van viool, accordeon en contrabas. Misschien kwam dat omdat hij op een voor hem vreemd instrument speelde: de sax van Anne Zwaga.

Mogelijk lag het ook aan het lage tempo van de tango, waardoor de tenorsax te lui klonk. Bij sneller gespeelde stukken paste het tenorgeluid in ieder geval beter in de groepssound. En ook als De Graaf op zijn sopraansax speelde, bleek het groepsgeluid completer en meer een eenheid.

Verrassend was dat de ingehouden spanning van de tango uitgerekend het sterkst naar voren kwam in een compositie van Dick de Graaf zelf, 'The Missing Link'. De tenor werd toen ook in een hogere positie gespeeld, wat meer flexibiliteit, snelheid en lichtheid met zich meebracht.

In zijn solostuk, 'Gullivers travels', liet gastbassist Harry Emmery horen hoe je een contrabas in zijn eentje heel orkestraal en vol kan laten klinken. Hij verwerkte er heel mooi en statig een sonate van Beethoven in.

Na de pauze vulde Sandra Coeles het kwartet aan. Met haar alt en haar mimiek versterkte ze de dramatiek van de tango. Door haar poëtische introducties en haar geweldige voordracht kregen we twee verschillende concerten voorgeschoteld onder dezelfde noemer. Coeles zong ook een stuk in het Nederlands. Zowel haar eigen tekst, als de compositie van De Graaf leunde zwaar op het werk van Jacques Brel. Dat voelde trouwens niet als een bezwaar. Bijzonder innemend waren haar soloversies van 'Balada Para Un Loco' en 'Chiquilín De Bachín'. Ondanks de, volgens Coeles' inleidingen, toch wel trieste inhoud. Ook in groepsverband, in de toegift, werden deze stukken nog een keer feestelijk mooi uitgevoerd. Omdat de strakke spanning van de tango werd ingeruild voor de wat flexibeler speelwijze in de jazz, zal Trio Nuevo voor de echte tangoliefhebber wellicht te veel jazz hebben ingebracht. (Hessel Fluitman)

Heeft u jazznieuws? Ruim 2.600 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

HELEEN SCHUTTEVAËR AND FRIENDS

Bezetting : Heleen Schuttevaër (p & voc), Simon Rigter (ts), Harry Emmery (b) en Arno van Nieuwenhuize (dr).

Datum en plaats : zondag 20 januari 2008, Brasserie Wakker, Eemnes.

HEFTIG SWINGENDE JAMSESSION

Het was weer een drukke zondagse jazzmiddag in de regio Hilversum. In Lunenburg (Hilversum), Langs de Lijn (Bussum) en De Otter (Loosdrecht) speelden aansprekende namen, maar uw recensent koos uiteindelijk voor Eemnes. Dat viel helemaal niet tegen. Elke maand nodigt pianiste/vocaliste Schuttevaër daar collega's uit. Weer viel mij de prachtige akoestiek op van dit voormalige gemeentehuis. Daardoor valt elke gespeelde noot exact te beluisteren. Dit bleek geen bezwaar voor deze doorgewinterde muzikanten, die voor het eerst in deze samenstelling speelden. De spits werd afgebeten met 'The days of wine and roses'. De bronstige tenor van Rigter kon rekenen op een daverend applaus van het talrijk aanwezige publiek. Heleen, die een uitstekend swingende pianiste is, overtuigde volledig met haar vocale vertolking van 'Love me or leave me'. Een minutenlange muzikale dialoog tussen bas en drums in 'Softly as in a morning sunrise' bleef de aandacht vasthouden. Opvallend is de duimtechniek van basist Harry Emmery; hij slaat met zijn duim tegen snaren!

Heleen Schuttevaër (Archiefphoto: Keke Keukelaar)

Het was een volledig onvoorbereide jamsession, waar ter plekke het te spelen nummer (veelal uit het American Songbook) werd afgesproken. Wat vooral bij mij en het aanwezige publiek aansloeg was het enthousiasme dat het kwartet uitstraalden. Vele hoogtenpunten deze heftig swingende middag, maar het hoogtepunt was de feature van Simon Rigter met 'Yesterday'. Met zijn prachtige brede saxtoon staan vele andere saxofonisten in ons Nederland in zijn schaduw. Het was ook heerlijk weer eens een echte vleugel te horen, totaal iets anders dan het mechanische onpersoonlijke geluid van pianoachtige keyboards. Het werd een mooie afwisseling van vocaaltjes en instrumentaaltjes.

De enthousiasmerende gastvrouw Heleen dreef de 'friends' tot grote hoogten. Niet ongenoemd dient slagwerker Arno van Nieuwenhuize te blijven, die perfect de 'drive' met zijn veelzijdig talent er wist in te houden. De afsluiting met 'Just one of those things' kwam te staan op een uitzinnig applaudisserend publiek. (Ton Luiting)

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

HENRY 'RED' ALLEN.

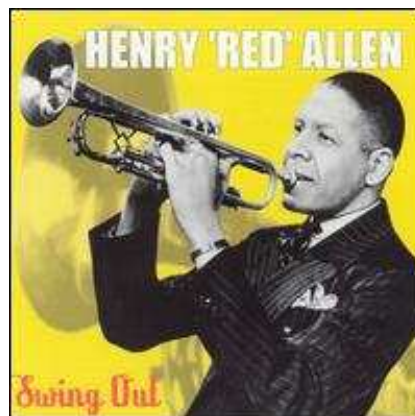
Zeven januari was het een eeuw geleden dat Henry Allen geboren werd in Algiers, een wijk van New Orleans. 'Red' Allen was één van de solisten van het fameuze Fletcher Henderson orkest uit de jaren dertig maar - anders dan zijn collega's als Coleman Hawkins, Ben Webster en dergelijke - is hij niet bij de bigbands gebleven, maar teruggekeerd naar de New Orleans-tradities, die hij als jongetje met de paplepel ingegoten had gekregen, toen hij meeblied in de harmonie van zijn vader.

Die tradities hield Red Allen begin jaren zestig overeind in het New Yorkse Metropole Café, in de noord/oost hoek van Times Square. Later werd The Metropole een go-go-gelegenheid, waar dansmeisjes verveeld naar buiten staarden, over het publiek heen, dat weer van buiten naar binnen keek. Nog weer later was het de behuizing van iets religieus en daarna ging het op in een groter gebouw.

Red Allen zou wel verzoeknummers willen spelen, had ik in mijn onschuld bedacht. Daarom vroeg ik op een papiertje dat de barkeeper doorgaf aan 'Dear Mr.Allen,...' of hij misschien 'Mississippi Mud' wilde spelen.

Als jazzcafé was The Metropole een pijpenla met spiegels tegen de rechterwand en een orkest tegen de linkerwand. Bij binnenkomen leek het even groter dan het was, maar dat kwam door die spiegels en dat gevoel van ruimte duurde niet lang. Het was in feite 'standing room only' en de paar met rood beklede stoeltjes tegen de spiegelwand, die enig comfort moesten suggereren, hielpen ook niet erg. Alleen achterin was nog iets van een 'zitje' te vinden bij een trap die naar boven ging, naar de 'lounge', maar daar ben ik nooit geweest. Ik bleef beneden. Daar heb ik Charlie Shavers gehoord en ook Red Allen, maar helaas niet Woody Herman. Die laatste had kans gezien om zijn hele orkest - vijftien man sterk - op te stellen op het weinig meer dan één meter brede 'podium' langs de muur achter de bar. Of beter gezegd, op de verhoging langs de muur achter de loopgraaf waarin de barkeepers zich bewogen. Alleen Hermans drummer en zijn pianist konden zitten, een beetje schrijlings. Alle anderen moesten staan - zo werd mij verteld. Later heeft Herman het staande spelen gehandhaafd omdat de concentratie van zijn muzikanten dan groter zou zijn. In The Metropole was het bittere noodzaak. Toen ik er de eerste keer kwam, eind 1964, stond het kwartet van trompettist Henry 'Red' Allen opgesteld achter het barpersoneel. Jo Jones was de drummer en Dill Jones de pianist (een Engelsman van origine). Arvell Shaw speelde die avond bas.

Red Allen zou wel verzoeknummers willen spelen, had ik in mijn onschuld bedacht. En dan zou er uit het bierdrinkend publiek natuurlijk gevraagd worden om 'Indiana' of zoiets. Als echte jazzliefhebber haalde ik daar mijn neus voor op. Je moest die mannen iets te doen geven waar zij hun tanden in konden zetten. Daarom vroeg ik op een papiertje dat de barkeeper doorgaf aan 'Dear Mr.Allen,...' of hij misschien 'Mississippi Mud' wilde spelen.

In Amsterdam was dat de herkenningmelodie van de New Orleans Seven, maar daar ging het niet om. Toen wij met een orkestje, dat voor die gelegenheid het Amsterdam Quintet heette, het jaar tevoren op Amerikaanse militaire bases in Frankrijk speelden, overkwam het ons een keer dat een soldaat kwam vragen om 'Mississippi Mud' - iets dan wij niet kenden. Hij vertelde ons toen dat er in het dorp (Etain, niet ver van Verdun) een 'Tabac' was met een jukebox, waar 'Mississippi Mud' in zat. De volgende ochtend zaten we gevijven in de 'Tabac' al onze franken te verdoen om dat stuk onder de knie te krijgen, zodat we aan de 'request' konden voldoen. Echt gelukt is dat overigens niet. Daarom was ik benieuwd wat Allen c.s. er van zouden maken. Hij nam het papiertje van de barkeeper aan, las het zonder enige verbazing te tonen en liet Dill Jones inzetten. Die foezelde wat op de piano en toen blies Red Allen een chorus dat de soldaat in Etain nooit als 'Mississippi Mud' zou hebben herkend. Sindsdien heb ik nooit meer verzoeknummers gevraagd. Laat de muzikanten maar zelf hun repertoire samenstellen.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection'. Zondag op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van de ConcertZender. Klik hier: <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5>.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Kortjen, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS -website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

NIEUWSflitsen

Lew Tabackin in ziekenhuis

Tenorist/fluitist Lew Tabackin is woensdag 29 januari in het New York Presbyterian Hospital (68th street) aan een gewel aan de ingewanden geopereerd. In een e-mail liet hij ons weten dat zijn gigs voor februari en begin maart geen doorgang kunnen vinden. Onder de engagements zaten optredens in Parijs met het Lew Tabackin-Toshiko Akiyoshi Quartet. Inmiddels zijn ook de concerten voor de rest van maand maart van de site gehaald. Tabackin, rekenend op een goede afloop, wees er in de e-mail al op dat het herstel meerdere weken in beslag zou kunnen nemen.

The Hague Jazz verwacht dit jaar 25.000 bezoekers

De voorverkoop van kaarten voor het festival The Hague Jazz 2008 loopt zo goed, dat het festival 25.000 bezoekers verwacht. Vorig jaar waren dat er nog 19.000. De derde editie van The Hague Jazz vindt plaats op 23 en 24 mei in het Haagse World Forum.

Eerste Jazz-I-Award niet uitgereikt

Bij gebrek aan belangstelling van Lelystadse amateur-jazzmusici wordt de eerste Jazz-I-Award niet uitgereikt, aldus de website van Omroep Flevoland 27 januari. Om mee te dingen naar de Award, een initiatief van het plaatselijke Seabottom Jazzfestival, konden geïnteresseerden een demo insturen. Drie formaties zouden naar een finale gaan, waarin ze zich live konden presenteren. De winnaar zou niet alleen een Award krijgen, maar had op 29 maart ook een set op het Seabottom Jazzfestival mogen spelen. Omdat maar één aanmelding bij de organisatie binnenkwam, blijft de prijs dit jaar in de kast staan. De organisatie hoopt volgend jaar op meer animo.

Collega's vieren 75ste verjaardag David Newman

De 75ste verjaardag van saxofonist David 'Fathead' Newman is niet onopgemerkt voorbijgegaan. Om deze te vieren concerteerde hij van 24 tot en met 27 januari in de Iridium Jazz Club in New York. Het was die dagen een komen en gaan van prominente collega's. Als gast speelden onder anderen mee: Phil Woods, Jimmy Heath, Cedar Walton, Eric Alexander, Louis Hayes, Randy Brecker, Ken Peplowski, Claudio Roditi, Don Braden en Craig Handy.

Opnamen wereldtournee SF Jazz Collective op cd

Vorig jaar maakte de SF Jazz Collective haar vierde Annual Concert Tour. Met succes werd in juli opgetreden tijdens North Sea Jazz. Die wereldtournee staat nu voor een deel op de dubbel-cd 'Live 2007- Original Compositions & Works by Thelonious Monk' met arrangementen van onder anderen Joshua Redman, Renee Rosnes, Dave Douglas en Miquel Zenón. De laatste is de oprichter van de SF Jazz Collective, tevens een onderdeel van het San Francisco Jazz Festival.

Meer weten? Klik hier op: <http://www.sfjazz.org>.

Monterey Jazz Festival Anniversary Band toert

Onder de naam 'The Monterey Jazz Festival 50th Anniversary Band' is begin januari een formatie begonnen aan een serie van ruim vijftig concerten in de VS. Grand Master is saxofonist/fluitist James Moody.

ACHTERGROND

BRITSE JAZZCRITICUS BLIJ MET NIEUWE COMMERCIËLE ZENDER theJAZZ

John L. Walters, jazzmedewerker van de Britse krant The Guardian, is blij met de komst van het digitale commerciële radiostation theJazz, zo schrijft hij 25 januari in een artikel. De zender, sinds ruim een jaar in de lucht, brengt mensen in contact met jazz en belooft 'the real thing' te worden.

De zender theJazz is sinds eind vorig jaar in de lucht en met inmiddels wekelijks zo'n 450.000 luisteraars het snelst groeiende digitale Britse station ooit. Het station is een spin-off van Classic FM en probeert via dezelfde formule de jazz aan de man te brengen. "The trick lies in the 'lean back' presentation of 'lean forward' music, and giving people a chance to hear the repertoire", aldus Walters. Het station draait tijdens werkdagen veel 'Blue Note-lite' en vocalisten; muziek die zowel van kwaliteit als toegankelijk is. In het weekend zoekt de zender meer de grenzen op.

De komst van theJazz heeft bij de BBC nog geen reactie opgeroepen. De publieke omroep zendt

zijn jazzprogramma's vooral via het klassieke station BBC 3 uit, met name in het weekend. Op zaterdagmiddag trekt het programma Jazz Record Requests daar 184.000 luisteraars en Jazz Line-Up 163.000 luisteraars. Het late avondprogramma Jazz On 3 trekt 59.000 luisteraars. De meeste luisteraars heeft het maandagse programma Big Band Special op BBC 2. Daar luisteren 370.000 mensen naar. Het totale bereik van BBC 3 is 1,9 miljoen mensen en van BBC 2 (te vergelijken met het Nederlandse Radio 2) 13 miljoen.

Radio 3 zendercoördinator Roger Wright ziet theJazz niet als een rivaal. Net als Classic FM doet theJazz iets anders dan BBC 3, zo meent hij: "Some of my colleagues talk about the difference between 'lean forward' and 'lean back' radio - foreground and background." Hij vindt dat de BBC meer te bieden heeft: "You don't get heavy rotation of standard repertoire. Way more than 50% of our output is live music ... there's no way you can operate that as a computer-generated playlist. You've got to do it with humans."

John L. Walters denkt niet dat de zaken zo zwart-wit liggen. theJazz ontplooit interessante initiatieven. Zo had het station in november een speciale British jazz week, waarin ook tal van minder bekende Britse artiesten werden gedraaid. En tijdens de laatste conferentie van de International Association for Jazz Education begin januari in Toronto, werd samengewerkt met het Canadese station Jazz FM 91. Dat resulteerde in live-sessies van de groep Acoustic Triangle, Norma Winstone en Kenny Wheeler. Ook groeit het muziekbestand waaruit de zender put gestaag. Hoewel Walters begrijpt dat een commerciële zender zijn beperkingen heeft, vindt hij de zender veelbelovend: "theJazz promises to be the real thing."

(Hans van Eeden)

NIEUW: LEES EN LUISTER

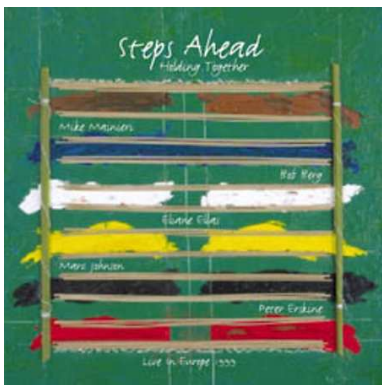
Klik op: <http://www.the-jazz.co.uk/>
en luister naar theJAZZ

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

STEPS FURTHER AHEAD: MIKE MAINIERI

How many players still on the scene today can boast of past musical associations with erstwhile "King of Jazz" Paul Whiteman? Well, vibraphonist Mike Mainieri's one of them. At fourteen, he was leading his own trio and actually touring with the Whiteman orchestra. A couple of years later, he appeared at Birdland in a smaller band that Buddy Rich had at the time. Along the way, there were also chances to perform with the likes of Coleman Hawkins, Billie Holiday, Dizzy Gillespie and Wes Montgomery. At one point, he gigged with Jeremy Steig's Satyrs group at Café a Go Go in the Village. Outside the jazz fold, he's recorded with or produced albums for Paul Simon, Carly Simon, George Benson, Andy Summers, Linda Ronstadt, Aerosmith, Billy Joel, James Taylor, Dire Straits, and Bonnie Raitt. He's always open to new possibilities, too. Last month, for instance, he was one-third of a trio (with Lonnie Plaxico and Andrew Cyrille) playing as poets Robert Pinski and Charles Simic read at the Jazz Standard.

Steps Ahead: 'Holding Together'.

Of far greater interest to JazzFlits readers, though, is Mainieri's role as founder and leader of the popular jazz-fusion group called Steps Ahead, which first came together in 1979. Among its members since then have been saxophonists Michael Brecker and Bob Berg; guitarists Mike Stern and Chuck Loeb; keyboard players Don Grolnick, Eliane Elias, Rachel Z, Warren Bernhardt and Joey Calderazzo; bassists Eddie Gomez, Darryl Jones, Marc Johnson, Scott Colley and Victor Bailey; and drummers Steve Gadd, Peter Erskine, Steve Smith and Tain Watts. Steps Ahead has always been an occasional ensemble, coming together for club appearances, tours and recording projects but also allowing its busy members time away for work elsewhere.

The most recent Steps Ahead CD is the one entitled 'Holding Together', issued in 2005 but really recorded six years earlier. And the label? It's on NYC Records, which Mainieri himself launched some years ago. The Steps Ahead edition appearing at Iridium this month is a quintet: the leader's vibes, Mike Stern on guitar (but with young phenom Bryan Baker subbing on one evening), Tony Levin playing bass and Steve Smith handling percussion duties. It's primarily a group of old friends, says Manieri, making new music together.

"Steve Smith's been on the scene for years, playing with people like Dave Liebman, Steve Marcus and George Garzone, and leading the group called Vital Information. He made loads of money as a member of Journey, then quit and returned to his jazz roots. Tony Levin I've known since the years when we lived up in the Woodstock area together in the late 60s and early 70s. In fact, I recall meeting him for the first time at the same recording session where I also first heard Steve Gadd. They'd been part of a Gap Mangione trio playing up in Rochester that came down to New York to cut a record. Since then, he's been with Peter Gabriel, King Crimson and other high-profile groups. Stern? Well, we both used to hang out at Seventh Avenue South, the downtown club that the Breckers used to run. I got to know him well during the period when he was with Miles, since that band and ours often played opposite one another. And Donnie McCaslin? A great improviser whose sound and approach fit perfectly into what we do."

To hear and see a relatively non-electronic version of Steps Ahead in action, simply type the band's name into the YouTube website's main page (where at least a dozen videos of the group's performances are listed) and choose the version of the tune "Pools" played in 1983 at some unnamed Copenhagen concert hall. In addition to Mainieri, the one Steps Ahead constant over the decades, this particular edition included Brecker, Elias, Gomez and Erskine - each looking awfully young. (Nose around a bit more within YouTube and you'll find the very same tune played with a four-saxophone front line: Brecker, Stanley Turrentine, Ernie Watts and Bill Evans!)

How did Steps Ahead come together in the first place? "Well," recalls the vibist, "at one point around 1977, I was leading both an acoustic jazz group and a more electronic band. We played fairly regularly down at Seventh Avenue South. A Japanese record producer who heard us arranged for a tour in Japan. The result was three LPs recorded there: two in the studio and another live album called 'Smokin' in the Pit' that went gold in Japan, even though no one in the U.S. had ever heard of us. And the group name? We couldn't call ourselves the Mike Mainieri quintet since I was already under contract to Warner Bros., so we settled on 'Steps' - until some lounge music outfit down in North Carolina notified us that they'd already trademarked that name. At first, they offered to sell us the name for about two thousand dollars. But just as soon as they learned that the famous Michael Brecker was among our members, that price began to rise. To save a bit of money, we just added the second word. Easy as that."

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit <http://www.SwingStreets.com>

CORRECTIE op JazzFlits nummer 91

In de vorige JazzFlits stond in een artikel over Pierre Courbois dat zijn Leidse **concertdrieluik 'Trilogie'** eind vorig jaar door De Burcht was georganiseerd. Dat was onjuist. Programmeur Dineke Bogchelman wees ons erop dat het concert wel in De Burcht was, maar dat het georganiseerd werd door het Leids Jazz Trio, een samenwerkingsverband van podium De X, Jazzpodium Hot House en Burcht Jazz. Het Trio huurde de zaal.